

สามก๊ก ฉบับ การเมือง

สร้างฐานอำนาจ อย่าขาดมือไม้

หนังสือ สามก๊ก นั้นเริ่มเรื่องที่เล่าปี เราจึงต้องมาดูการสร้างฐานอำนาจของเล่าปี่ว่าเล่าปี่เริ่มสร้างเนื้อสร้างตัวอย่างไร จึงตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ได้

เล่าปี่นั้นเป็นคนเฉลียวใจไร้ทรัพย์สิน ทอเสื่อขายเลี้ยงชีพ แต่ก็ เป็นเชื้อพระวงศ์ระดับปลายแถว เล่าปี่จึงชอบบอกกล่าวกับใคร ๆ ว่าตัวเป็นเชื้อพระเจ้าฮั่นเกงเต้ และเนื่องจากเป็นเชื้อปลายแถวและมีชีวิตที่ยากจนนี้เอง เล่าปี่จึงหวังใจว่าสักวันหนึ่งจะต้องยิ่งใหญ่ให้เหมือนบรรพบุรุษ คือหวังที่จะเป็นฮ่องเต้นั่นเอง เมื่อ

ยังเด็กเล่าปี่ก็เคยพูดกับเพื่อน ๆ ถึงต้นหม่อนข้างบ้านซึ่งแม่กิ่งก้าน เป็นช่อชั้นราวเศวตฉัตรว่า ถ้ากูได้เป็นจ้าว กูจะเอาต้นหม่อนต้น นี้ไปทำคั่นเศวตฉัตรกัน นี่แสดงให้เห็นถึงจิตใจของเล่าปี่ได้ว่า อยากเป็นฮ่องเต้มานานแล้ว

เล่าปี่เริ่มมีโอกาสที่จะทำความฝันให้เป็นความจริงได้เมื่อมี พวกโจรโพกผ้าเหลืองออกอาละวาด พวกโจรผ้าเหลืองนี้ก็คือ กบฏชาวนานั่นเอง ทางการประกาศให้รางวัลกับผู้ที่อาสาปราบ โจร เล่าปี่ไปยื่นอ่านประกาศอยู่แล้วก็ทอดถอนใจ

คนที่จะมาช่วยเป็นมือไม้ให้เล่าปี่โผล่มาตอนนี้เอง เตียวหุย เอ็กเต็ก พ่อค้าหมูและเหล้า มีที่ทางมีสตางค์มาก จะมาช่วย เป็นฐานอำนาจให้เล่าปี่ พูดจากันก็ได้ความว่าคิดตรงกัน ต้องการอาสาปราบโจรผ้าเหลือง ใจเล่าปี่คงมิได้ติดอยู่แค่การ ปราบโจร เพราะไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของเล่าปี่ แต่เล่าปี่เห็นว่า คบกับเตียวหุยนั้นดีแน่ คบคนรวยแล้วไม่เสียหาย ถ้าจะเล่น การเมืองก็ยังมีเตียวหุยเป็นกระเป๋าสตางค์ให้ ดีจะตายไป

กระเป๋าสตางค์มีแล้ว แต่ยังไม่มียักษ์เงโต ไม่มีคนที่จะออก รบแทนเล่าปี่ เพราะเล่าปี่นั้นไม่เป็นอะไรสักอย่าง ความรู้ก็ไม่มี เพราะไม่ชอบเรียนหนังสือ จนกัจน ความสามารถในเพลงอาวุธ

ก็ไม่ปรากฏ ถ้าไม่มีคนช่วยก็ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง แต่เล่าปีนั้น
ฉลาดอยู่อย่างหนึ่งตรงที่รู้ว่าตัวขาดอะไรแล้วก็หาสิ่งนั้นมาได้
เมื่อรู้ตัวว่าไม่มีสตางค์ก็หาคนมาจ่ายสตางค์ให้ และเล่าปีก็รู้ว่าตัว
ไม่มีความชำนาญในเพลงอาวุธ เล่าปีจึงคบกับกวนอูอีกคนหนึ่ง
แถมคบกันแน่นหนาสาบานเป็นพี่น้องกันเลย เพราะเล่าปีเกรงว่า
หากกวนอูเดียวหุ่ยรู้ว่าตัวไม่มีดีอะไรสักอย่าง หวังแต่จะพึ่งพา
เขา กวนอูเดียวหุ่ยก็จะปลีกตัวออกห่าง ไม่อยากคบกับคนอย่าง
เล่าปี เล่าปีจึงต้องจับมัดเอาไว้ด้วยการสาบานเป็นพี่น้องกัน ทั้ง
กวนอูและเตียวหุ่ยก็หลวมตัวร่วมสาบาน โดยไม่รู้เลยว่าจริง ๆ
แล้วเล่าปีต้องการได้กวนอูเดียวหุ่ยมาเป็นมือเป็นเท้าสร้างฐาน
อำนาจเพื่อต่อ ยอดขึ้นไปสู่ราชบัลลังก์

กวนอูนั้นโผล่หน้ามาในหนังสือ สามก๊ก ด้วยมาดของนักเลง
โต เข้าไปในร้านเหล้าแล้วร้องสั่งเหล้า ตามด้วยการคุยโวว่าจะ
ไปอาสาแผ่นดิน หมายถึงไปปราบโจรผ้าเหลือง เห็นได้ว่าคน
อย่างกวนอูนั้นเป็นพวกคุยโวโอ้อวด ด้วยไม่มีความจำเป็นอะไร
เลยที่จะต้องร้องบอกให้คนในร้านเหล้ารู้ว่าตัวจะไปทำอะไร เล่า
ปีกับเตียวหุ่ยก็คิดจะไปปราบโจร แต่ก็ไม่ได้ร้องบอกใคร มีกวน
อูบ้ำอยู่คนเดียว อยากให้ใคร ๆ รู้ว่ากูเป็นคนเก่งคนกล้า จะทำ

อะไรก็ต้องประกาศโอ้อวดกับคนอื่น เป็นโรคจิตประเภทหนึ่ง

เล่าปีเห็นมาदनักเลงโตของกวนอูเข้าก็เคลิบเคลิ้ม หลงเชื่อ
ว่ากวนอูคงจะเก่งจริงอย่างปาก จึงเข้าไปสอบถามกวนอู คนโรค
จิตอย่างกวนอูก็เริ่มโม้อีก บอกว่าฆ่าคนตายแล้วหนีมา แต่คนที่
ตัวฆ่านั้นเป็นคนร้ายกาจสามหาวิช่มเหงคนทั้งปวง

ก็ใครบ้างเล่าที่ทำผิดแล้วจะยอมรับผิด แล้วเราจะเชื่อคำแก้
ตัวของคนโรคจิตชอบคุยโม้อย่างกวนอูได้อย่างไร ไม่มีใครรู้ความ
จริงเลย คนที่รู้มีแต่กวนอูเท่านั้น การที่จะป้ายความผิดให้คน
ตายนั้นไม่ยากเลย เพราะอย่างไรคนตายก็ลุกขึ้นมาโต้เถียงไม่ได้
การที่กวนอูฆ่าคนตายอาจจะเป็นเรื่องส่วนตัวก็ได้ แล้วก็มาโม้ว่า
ตัวเป็นคนผดุงคุณธรรม เพราะกวนอูเป็นพวกซี้ม้อยู่แล้ว หาก
คนตายเป็นคนชั่วช้าเลวทรามจริง เมื่อฆ่าแล้วทำไมกวนอูจะต้อง
หนี กวนอูบอกเองว่าคนตายนั้นเป็นคนร้ายกาจสามหาวิช่มเหง
คนทั้งปวง นั่นหมายความว่าคนทั้งปวงต้องเกลียดคนที่ตายไป
ถ้ามันตายเสียชาวบ้านจะต้องดีใจ หากกวนอูฆ่ามันตาย ชาวบ้าน
ก็ต้องช่วยกันปกปิดไม่ให้กวนอูต้องรับผิด แล้วกวนอูจะต้องหนี
ทำไม ท่านตรองดูเองเถิดว่าคำโวของกวนอูนั้นน่าเชื่อถือเพียงใด

แต่ในที่สุดเล่าปีก็เกลี้ยกล่อมเอาพ่อค้าหมูและผู้ร้ายฆ่าคน
ตายมาเป็นพวก ตอนนี้เล่าปีมีคนที่จะช่วยจ่ายทรัพย์สินและช่วยฆ่า
คนแล้ว แต่การจะชิงบัลลังก์เพื่อจะเอาต้นหม่อนไปทำคัน
เสวตฉัตรกันนั้นมีคนมาช่วยแค่สองคนไม่พอ ที่เล่าปีขาดอยู่ก็คือ
ปัญญา ความคิดที่จะช่วยพาตัวให้ปีนขึ้นนั่งบัลลังก์ได้ เล่าปีต้อง
หาคนที่จะมาช่วยคิด มาทำหน้าที่เป็นมันสมองให้ มือไม้มีแล้ว
ยังขาดอยู่แต่สมอง

คนแรกที่มาเป็นสมองให้เล่าปีก็คือตันฮก ก็เป็นผู้ร้ายฆ่าคน
ตายอีกนั้นแหละ ฆ่าคนตายแล้วก็มาเปลี่ยนชื่อ จากเดิมชื่อซีซี
มาเป็นชื่อตันฮก มาทำหน้าที่เป็นสมองให้เล่าปี หลังจากเล่าปี
ค้นหาอยู่นาน

ตันฮกเองก็ไม่ได้ปฏิเสธเมื่อเล่าปีมาชวนทำการใหญ่ เพราะ
ตันฮกก็เป็นนักวิชาการที่อยากเล่นการเมืองอยู่แล้ว พอมีนัก
การเมืองมาชวนก็ดีใจจนเนื้อเต้น รีบรับเป็นที่ปรึกษาให้ทันที

แต่ตันฮกก็อยู่กับเล่าปีได้ไม่นาน เมื่อโจโจแจ้งว่าเล่าปีมี
สมองแล้ว โจโจก็ต้องการให้เล่าปีกลับเป็นคนปัญญาอ่อนตาม
เดิม จึงไปจับตัวมารดาของตันฮกมา เพื่อให้ตันฮกมาเข้ากับตัว
แล้วโจโจก็ได้ตัวตันฮกมาตามประสงค์ แต่ตันฮกออกจะเป็นคน

จริงอยู่สักหน่อย เมื่อรับปากกับเล่าปี่ว่าจะช่วยทำการใหญ่ให้แล้ว
ตันฮกก็รักษาคำพูด ไม่ทรยศหักหลังเล่าปี่ โจโฉได้ตัวตันฮกไป
ก็ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ ตันฮกไม่ยอมเป็นกุนซื่อให้กับโจโฉ
อยู่กับโจโฉให้เปลืองข้าวสุกเล่นไปยั้งนั่นเอง

เมื่อเล่าปี่ต้องกลายเป็นคนไร้สมองอีกครั้งหนึ่ง ก็ต้องวิ่ง
พล่ามหาสมองใหม่ แล้วก็ได้ขงเบ้งมาเป็นสมอง ขงเบ้งเองก็
อยากเล่นการเมืองอยู่แล้ว ถึงกับคาดเดาเอาไว้วงหน้าว่านัก
การเมืองจะแบ่งเป็นสามก๊ก พอเล่าปี่มาหากก็เล่นตัวเสียหน่อย
แต่ในที่สุดก็ตกลงมาอยู่กับเล่าปี่ เพราะเห็นเป็นโอกาสที่จะได้
เล่นการเมืองกับเขาเสียที ที่ขงเบ้งมาเล่นการเมืองกับเล่าปี่นั้น
ไม่ใช่เพื่อแผ่นดินหรือเพื่อราษฎร แต่เพื่อให้คนทั้งแผ่นดินได้รู้
ว่ากูแก่ ขงเบ้งต้องการอวดฝีมือให้คนทั้งหลายได้รู้ ว่ากันตาม
จริงแล้วขงเบ้งนั้นอยากเล่นการเมืองอยากอวดฝีมือจนตัวสั้น
ถ้าซุนกวนหรือโจโฉมาชวนให้ไปอยู่ด้วยกันก่อนที่เล่าปี่จะมาชวน ขง
เบ้งก็คงยอมไปด้วย เพราะคนอย่างขงเบ้งนั้นไม่มีอุดมการณ์
เล่นการเมืองเพื่ออวดฝีมืออวดวิชาความรู้เท่านั้นเอง

ว่าไปแล้วขงเบ้งก็เป็นพวกโรคจิตอีกพวกหนึ่ง เป็นพวก
หลงตัวเอง คิดว่าตัวเองเก่งกว่าใครๆ ขงเบ้งจึงอวดฝีมืออวด

ปัญญาแหลกลาญไป แม้แต่เรื่องใหญ่เช่นการจับตัวโจโจ เมื่อโจโจต้องกลอุบายขงเบ้งแล้ว แทนที่จะจับตัวโจโจเอาไว้ให้ได้ ขงเบ้งกลับปล่อย โจโจไปโดยการให้กวนอูไปอยู่ด่านสุดท้าย เพราะขงเบ้งมั่นใจว่ากวนอูต้องปล่อยโจโจแน่นอน เพราะมีบุญคุณติดค้างกันอยู่ ขงเบ้งทำเช่นนี้ก็เพื่ออวดว่าการจับตัวโจโจนั้นไม่ใช่เรื่องยาก จะจับเมื่อไรก็ได้ จับมายังยากกว่า นอกจากนี้ก็ยังเป็นการดิสเครดิตกวนอู ทำให้ทุกคนคลายความเชื่อถือในตัวกวนอู ด้วยกวนอูแสดงให้เห็นว่าเรื่องส่วนตัวสำคัญกว่าเรื่องส่วนรวม แถมกวนอูยังติดหนี้บุญคุณขงเบ้งเข้าอีก เพราะการปล่อยตัวโจโจครั้งนี้ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน เมื่อกวนอูปล่อยโจโจ มีโทษถึงตาย

แต่ขงเบ้งก็ยกโทษให้กวนอู เพราะเห็นว่าตัดหัวกวนอูไปก็เท่านั้น เสียกำลังคนไปเปล่าๆ ไม่ตัดหัวยังได้ประโยชน์มากกว่าประโยชน์นั้นคือ

๑. ทหารทั้งกองทัพเพิ่มความเคารพรักใคร่ในตัวขงเบ้ง ด้วยเห็นว่าขงเบ้งใจดีนักหนา โทษถึงตายก็ยังยกให้ได้
๒. ขงเบ้งได้หักหน้ากวนอู ทำให้กวนอูคลายความสำคัญในกองทัพลง ให้ทหารได้เห็นว่าคนที่สำคัญกว่าและเก่ง

กว่าคือขงเบ้ง

๓. กวนอูติดหนี้ชีวิตขงเบ้ง ต่อไปขงเบ้งใช้ให้กวนอูไป
ตายก็ต้องไป ชีวิตกวนอูกลายเป็นสิทธิ์ขาดของขงเบ้ง
นี่คือสันดานของขงเบ้งที่ได้แสดงออกมาให้เห็น

เป็นอันว่าเราได้รู้แล้วว่าเส้นทางสู่บัลลังก์ของเล่าปี่นั้นอาศัย
พ่อค้าหมูคนหนึ่ง ผู้ร้ายฆ่าคนตายสองคน นักวิชาการโรคจิต
อีกคนหนึ่ง ทั้งหมดนี้คือกำลังสำคัญที่ช่วยผลักดันให้เล่าปี่ขึ้นไป
นั่งบัลลังก์ได้

การขึ้นสู่บัลลังก์ของเล่าปี่นั้นเริ่มมาจากการสร้างฐานอำนาจ

หากคนมาช่วยจัดการงาน หากคนมาเติมในสิ่งที่ตัวขาด ซึ่งคน
อย่างเล่าปี่นั้นขาดทุกอย่าง ไม่มีดีอะไรเลย เคราะห์ดีแต่ว่าเล่าปี่
ยอมรับว่าตัวเองไม่มีดี จึงพยายามหาสิ่งดีดีใส่ตัว หากคนมาช่วย
ทำงาน หากคนมาคิดแทนตัว ไม่ดันทุรังคิดแผนการอะไรเองทั้งๆ
ที่คิดไม่เป็น ไม่พยายามทำในสิ่งที่ตัวเองทำไม่ได้ อะไรขาดก็หา
มาเติม เล่าปี่จึงปีนขึ้นนั่งบัลลังก์ได้

เส้นทางของเล่าปี่นั้นเหมาะสำหรับคนโง่ซึ่งไม่มีอะไรดีสักอย่าง
จะศึกษาเอาไว้ แล้วจะเห็นได้ว่าคนโง่ซึ่งคิดอะไรเองไม่เป็น ทำ

อะไรเองไม่ได้ แต่ถ้าวางความหวังไว้สูง ล่อลวงให้คนเก่งๆเชื่อว่า
ต่อไปจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้ จะแบ่งปันผลประโยชน์ให้ได้ คนเก่งๆ
ก็อาจจะยอมมาเป็นลูกน้องคนโง่ได้เหมือนกัน

เพราะฉะนั้น การสร้างฐานอำนาจ หนทางไปสู่ดวงดาว ทำ
คนเดียวไม่สำเร็จ ต้องมีคนช่วย มีคนมาเป็นมือเป็นเท้าให้
หรือเป็นมันสมองให้ สิ่งหวังไว้จึงจะเป็นจริง

ใช้ลูกน้องทำการร้าย แล้วฆ่าให้ตายเมื่อภายหลัง

เมื่อโจมอขึ้นครองราชย์ ขุนนางก็ทูลให้โจมอตั้งสุมาเจียว
เป็นมหาอุปราช โจมอก็นิ่งอยู่ สุมาเจียวจึงเอะอะโวยวาย
เพราะอยากเป็นมหาอุปราชจนตัวสั่น โจมอจึงประชดว่าท่านมี
ความชอบอยู่แล้ว จะเป็นมหาอุปราชก็ตามเถิด ใครจะอาจขัด
ท่านได้ สุมาเจียวก็ต่อว่าต่อขานโจมออีกมาก

โจมอเห็นว่าสุมาเจียวจะเป็นขบถแน่ จึงเรียกกองซิมออง
แก๊งอองเหงียบเข้ามาปรึกษาว่าจะกำจัดสุมาเจียว ทั้งสามก็เออออ
ด้วย แต่แล้วอองซิมอองเหงียบก็เห็นว่าโจมอคงจะสู้สุมาเจียว

ไม่ได้ ชะโหมเข้าด้วยช่วยกระพือดีกว่า ก็ปรึกษากันว่าจะเอา
ความไปบอกสุมาเจียว

อองเก้งจึงว่าพระเจ้าโจอมเจ้าเราได้รับความเดือดร้อน ควรเรา
จะสนองคุณกว่าจะสิ้นชีวิต ซึ่งท่านจะคิดทรยศเป็นสองใจนั้นเรา
ไม่เห็นด้วย แล้วอองเก้งก็ห้ามปรามอีกเป็นอันมาก อองชิมออง
เหี้ยบก็ไม่ฟัง เอาความไปบอกสุมาเจียวจนได้

โจอมรู้เข้าก็ยกพลออกจากวังจะไปฆ่าสุมาเจียว มาถึงประตู
วังก็พบแกจงเซงจุยเซงเจคุมทหารมา จึงจับกระบี่ขึ้นแกว่งร้องว่า
ตัวเราเป็นกษัตริย์ อ้ายเหล่านี้บังอาจหักหาญเข้ามาจะทำร้ายเรา
หรือ ทหารขบถก็เลยยืนนิ่งไม่กล้าทำอะไร

แกจงเป็นพวกหัวหมอ ไม่ยอมลงมือเอง แต่กระซิบให้เซง
เจจัดการ เซงเจถามว่าท่านจะให้ฆ่าเสีย หรือจะจับเอาตัวไป
แกจงว่า สุมาเจียวสั่งมาว่าได้ออกมาแล้วก็ให้ฆ่าเสียเถิด

เซงเจเห็นว่าทำตามคำสั่งนายนั้นไม่มีความผิด อย่างไรเสีย
นายก็คงออกรับแทน จึงขับม้าตรงเข้าเฝ้าทางโจอมจนตกรถ
แล้วฟันข้างจนตาย เจียวเบิกขุนนางผู้ใหญ่ขับม้าเข้ามาจะรบเซงเจ
แต่คงจะเป็นผู้ใหญ่ไปมาก เซงเจจึงฟันขาดสองท่อน ทหารของ
โจอมก็พากันหนีญญาตายพាយจแจ้น

อองแก้งเห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ แทนที่จะเข้ารบเซงเจ กลับทำแค่ร้องด่าว่าอายโจรขบถ มึงบังอาจฆ่าพระมหากษัตริย์ เสียเจียวหรือ แกงงก็สั่งให้ทหารจับตัวอองแก้งไปหาสุมาเจียว แล้วรายงานเหตุ การณ์ให้ทราบ

ถึงเวลาที่สุมาเจียวจะต้องเล่นจิ้งจอกหลงโลกแล้ว สุมาเจียว พาทหารเข้าวังแล้วลงถวายบังคมพระศพ แกล้งร้องไห้ น้ำหู น้ำตา ไหล เมื่อจัดการพระศพแล้วก็ให้ชำระความ

ด้านท่ายโทษแกงงว่าเป็นต้นเหตุ ให้เอาแกงงไปฆ่า สุมาเจียวไม่เห็นด้วย เพราะแกงงเป็นลูกน้องคนสนิท จึงว่าซึ่งจะให้ ฆ่าแกงงเสียนั้นให้คิดดูใหม่ก่อน ด้านท่ายก็ว่าข้าพเจ้าพิจารณา ดู ตามธรรมเนียมก็เห็นแต่เท่านั้น สุมาเจียวแก้ว่าแกงงมาด้วยก็ จริง แต่หาได้ทำการลงมือไม่ เซงเจเป็นตัวขบถ ควรจะฆ่าเสีย ทั้งสามชั่วโคตรจึงจะชอบ

เซงเจโดนหักหลังอย่างนี้ก็นึกว่าเอาถูกเข้าให้แล้วไง การเมือง มันเล่นถูกเข้าให้แล้ว จึงร้องตะโกนออกมาว่าเหตุใดท่านจะมาเอา โทษกับเรา แกงงบังคับเราว่าท่านสั่งให้ฆ่าพระเจ้าโจมอเสีย เรา เกรงอาญาท่านจึงทำตาม

สุมาเจียวเห็นเรื่องมันจะลามปามมาถึงตัว ก็เลยตัดบทว่าตัว เป็นขบถทำร้ายเจ้าแผ่นดินแล้วยังมาเจรจาะนี่อีกเล่า แล้วจึงสั่ง

ทหารให้อาเซงเจไปฆ่า เซงเจก็ร้องดำสุมาเจียวไปจนหัวหลุด
แล้วสุมาเจียวก็จัดการกลบหลุมเสียเรียบร้อย อาเซงจุกับบอง
แก๊งและพรรคพวกของทั้งสองมาฆ่าจนสิ้น

นักการเมืองเขาเล่นกันแบบนี้แหละ รู้แบบนี้แล้วยังอยาก

เล่นการเมืองกันอีกหรือเปล่า

อ่านเรื่องนี้แล้วสงสัยกันบ้างหรือเปล่าว่าเซงเจทำอะไรผิด

ถ้าสงสัย จะบอกให้ก็ได้ว่าเซงเจไม่ได้ทำอะไรผิดเลย นาย
สั่งมาอย่างไรก็ทำไปอย่างนั้น ไม่ได้ทำผิดจากคำสั่งเลย

แล้วทำไมสุมาเจียวจึงสั่งฆ่าเซงเจ

ก็ต้องตอบกันตรง ๆ ว่าเพราะเซงเจทำตามคำสั่งนั่นเอง

สุมาเจียวคิดฆ่าใจมออยู่แล้ว จึงใช้ให้ลูกน้องจัดการ แต่
สุมาเจียวไม่ลงมือเอง

เพราะอะไร

ก็เพราะสุมาเจียวไม่ต้องการให้ใครประณามว่าตัวเป็นขบถ
แต่อยากจะสร้างภาพว่าตัวเป็นคนซื่อสัตย์ พัททังรักษาราช
บัลลังก์ เป็นคนที่ควรยกย่อง

ความหวังของสุมาเจียวจะเป็นไปไม่ได้เลยถ้าเซงเจองแก๊ง
เซงจุกยังมีชีวิตอยู่

อองเก็งนั้นต้องฆ่าแน่เพราะเป็นศัตรูอย่างเปิดเผย

เซงเจเซงจยเป็นลูกน้องก็จริง แต่ไม่ใช่ลูกน้องคนสนิทอย่าง
แกจงซึ่งสุมาเจียวไวใจ เมื่อใช้เซงเจเซงจยทำความชั่วแล้ว สุมา
เจียวก็ต้องกลบหลุมฝังความชั่วตัวเอง ไม่ให้แพร่กระจายไปให้
คนอื่นประณามได้

เมื่อเซงเจเซงจยทำงานให้เสร็จแล้ว จะเก็บเอาไว้มัทำไม

ลูกน้องที่ไม่ใช่คนสนิทขึ้นเก็บเอาไว้มาก็จะเอาความชั่วของสุมา
เจียวออกไปแพร่พราย ทำให้คนอื่นรู้ความจริงว่าสุมาเจียวเป็น
ศัตรูราชสมบัติ

ความตายของเซงเจเซงจยจึงเป็นสิ่งที่สุมาเจียวกำหนดไว้นาน
แล้ว

และแน่นอน แกจงก็ถูกนายกำชับมาแล้วว่าอย่าลงมือเอง

บอกแล้วว่าการเมืองเขาเล่นกันแบบนี้ ใช้ลูกน้องทำเรื่องชั่ว
แล้วก็ถีบหัวส่งเพื่อรักษาภาพตัวเองให้ดูดี ดีไม่ดีก็ฆ่าทิ้งเลย

สำรวจตัวเองดูหน่อยว่าตกที่นั่งเดียวกับเซงเจหรือเปล่า

ถ้าใช่ ก็ขอแสดงความยินดีด้วย

เอาผลประโยชน์เข้าล่อ เพื่อขอความร่วมมือ

โจผีชวนชวนกวนไปตีเสฉวน บอกว่าหากตีได้ก็จะแบ่งแผ่นดินให้ ลกซุนแนะนำชวนกวนว่าให้รอดูก่อนว่าโจผีจะทำการไปได้แค่ไหน หากโจผีจวนได้เมืองเสฉวนแล้วจึงค่อยยกทหารไปช่วย

ขงเบ้งใช้ให้เตงจี้ไปกล่อมชวนกวนไม่ให้เข้ากับโจผี เมื่อเตงจี้มาถึงเตียวเจียวก็แนะนำชวนกวนให้ข่มขู่เตงจี้ ให้ทหารยื่นถืออาวุธเรียงราย เอากระทะใหญ่ใส่น้ำมันตั้งไว้หน้าที่นั่ง

เตงจี้เข้ามาพบชวนกวน เห็นเข้าก็มีได้กลัว เดินไปหาชวนกวน แล้วยกมือขึ้นค้ำับ ชวนกวนโกรธ ถามว่าเป็นไรท่านจึงดูหมิ่นเรา ไม่กราบตามธรรมเนียม เตงจี้ตอบว่าข้าพเจ้าเป็นขุนนางมาแต่เมืองใหญ่ แค่นี้ท่านเท่านั้นก็ตีนักหนาแล้ว ทำไมจะให้กราบเจ้าเมืองน้อยเล่า

ชวนกวนยัะอีก ถามว่าขงเบ้งใช้ตัวมาเกลี้ยกล่อมเราไม่ให้ยกทัพไปตีเสฉวนใช่ไหม เตงจี้ตอบว่าที่ข้าพเจ้ามานี้มิใช่ช่วยเสฉวน แต่มาช่วยกั๋งตั้งตะหาก

เจรจากันไปมาเตงจี้ก็กล่อมชวนกวนว่า หากโจผีตีเสฉวนได้แล้ว กั๋งตั้งจะสู้ตามลำพังได้หรือ แต่ถ้าเสฉวนกั๋งตั้งร่วมกันยก

ทัพไปตีโจผี ก็เห็นจะได้โดยสะดวก ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้เป็นความ
สัตย์ ถ้าท่านว่าช่างเจรจาหากแคลงอยู่ ข้าพเจ้าจะขอโจนลงใน
กระทะน้ำมันพิสูจน์ตัวให้เห็นเท็จแลจริง แล้วเตงจี้ก็เดินตรงไปที่
กระทะน้ำมัน

ซุนกวนนึกว่าเตงจี้กล่าวจริงอย่างที่คุย ก็ลุกขึ้นยุตเสื่อเตงจี้ไว้
แล้วว่าเราเชื่อแล้ว จากนั้นจึงนั่งลงเจรจากัน ซุนกวนก็โกหกไป
ว่าท่านว่ามาเหมือนเราคิดไว้ทุกอย่าง เชิญท่านช่วยเอาธูระไปแจ้ง
ด้วยเถิด เตงจี้ได้ที่ก็ขี่หมาไล่ บอกว่าตอนแรกท่านคิดจะต้ม
ข้าพเจ้า ให้ทหารตั้งน้ำมันไว้ บัดนี้กลับจะใช้ไป ข้าพเจ้าเห็นใจ
ท่านยังรวนเรไม่ปกติ เกลือกจะผันแปรไปแล้ว ข้าพเจ้าผู้ไปว่า
กล่าวจะมีได้ความผิดหรือ ขอท่านได้ดำริดูให้แนวก่อนเถิด

ซุนกวนก็ไม้ต่อไปว่า เราออกจามาแล้วมิได้กลับคืน ท่าน
อย่าสงสัยเลย เชิญท่านออกไปตีกรับแขกเมืองกินอยู่ให้สบาย
ก่อนเถิด

นี่เป็นเทคนิคการขอความร่วมมือ

แต่เป็นการขอโดยชี้ให้เห็นประโยชน์ที่จะได้รับร่วมกัน

ให้เขาเห็นว่าหากเขาร่วมมือ เขาจะได้รับประโยชน์อะไร
เช่นที่เตงจี้ชี้ให้ซุนกวนเห็นว่าหากร่วมมือกับเสฉวน กังตั้งก็ได้

ประโยชน์ จะอยู่รอดปลอดภัย ไม่ถูกใจผีตีเอาในภายหลัง

นี่คือการขอความร่วมมือแบบผลประโยชน์ร่วมกัน

ไม่ใช่ขอความร่วมมือแบบช่วยฉันเถอะ ถ้าไม่ช่วยฉัน ฉัน
ตายแน่

ขอความร่วมมือแบบนี้เขาอาจจะช่วย แต่เราก็เป็นหนี้
บุญคุณเขา ต่อไปเขาก็จิกหัวเราใช้ได้

หรือไม่ยั้งนั้นเขาก็ไม่ช่วย เพราะเขาไม่เห็นว่าเขาจะได้
ประโยชน์อะไรจากการช่วยเรา

จำไว้ว่าการขอความช่วยเหลือต้องเอาผลประโยชน์เข้าล่อ เขา
จึงจะสนใจ และต้องขอความช่วยเหลือในฐานะที่เท่าเทียมกัน
ไม่ใช่ทำตัวเราให้ด้อยกว่า

ต้องแบ่งเข้าไว้อย่างเต็มที่

การเกลี้ยกล่อมนั้นไม่ใช่การอ้อนวอน เมื่อใดที่เราอ้อนวอน
เมื่อนั้นเรากำลังลดตัวลงให้ต่ำกว่าเขา

ความเสียเปรียบจะเกิดขึ้นทันที

ทำงานได้ดี เมื่อมีคนดูถูก

เดี๋ยวคับยกทหารมาตีด่านเสฉวน เล่าปี่ปรึกษากับขงเบ้ง
ขงเบ้งแก่งพูดว่าฝีมือเดี๋ยวคับนั้นต้องเรียกเดี๋ยวหุยกมาถึงจะสู้กัน
ได้

ฮองตงจึงพูดกับขงเบ้งว่า ท่านอาจารย์หลูททหารทั้งปวงตั้งนี้
จะมีเสียน้ำใจไปสิ้นหรือ แต่ตัวข้าพเจ้าชรานี้จะขออาสาไปตัด
ศีรษะเดี๋ยวคับมาให้ได้ ขงเบ้งเลยแห่คนแก่ที่ท่านมีฝีมือก็จริง
แต่เล่าเหลาเต็มทีแล้ว จะสู้เดี๋ยวคับได้หรือ

คนแก่ได้ฟังก็ยยะ ว่าอะไรก็ว่าได้ แต่ว่าแก่นี้ยอมไม่ได้ จึง
ตอบขงเบ้งว่าถึงเราจะแก่แต่ก็ยังแน่น เกาทัณฑ์หนักสามร้อยชั่งก็
ยังยกไหว ทำไมกับไอ้เดี๋ยวคับคนเดียวเราจะเอาชนะมันไม่ได้

ขงเบ้งเห็นคนแก่โมโหก็ยั่วต่อไปว่า เมื่ออายุท่านได้ถึงเจ็ด
สิบเศษแล้ว ยังขึ้นว่ามีกำลังนั้นเราไม่เห็นด้วย

คนแก่โมโหจนเกือบจะเป็นลม เลยรำง้าวให้เหล่าขุนนางได้
ดูเป็นขวัญตา รำเสร็จก็เกือบหน้ามืด เหล่าขุนนางเกรงว่าคนแก่
จะน้อยใจ เลยพูดประจบเอาใจว่าถึงฝีมือหนุ่มซึ่งชำนาญแลมี
กำลัง ก็หาเสมอฮองตงไม่

คนแก่ผู้ไม่ยอมแก่ได้กินลูกขอลูกใหญ่ก็ยิ้มแก้มแทบแตก
เรียกเอาเกาทัณฑ์มาเหนี่ยวลวงกำลัง จนเกาทัณฑ์หักไปสองคัน
ขงเบ้งเห็นยั่วคนแก่ได้ที่แล้ว จึงอนุญาตให้ยกทหารออกไปรบกับ
เตียวคับ และในที่สุดคนแก่บ้ายอคนนี้ก็เอาชนะเตียวคับได้อย่าง
ที่คุย

และอีกครั้งหนึ่ง

ขงเบ้งจะหาคนลอบไปเผาค่ายเสปียงของโจโฉ ฮองตงอาสา
ขงเบ้งจึงยั่วว่าท่านอย่าเพ่อดูหมิ่นก่อน อันโจโฉนั้นมีสติปัญญา
ลึกซึ้งอยู่ ไม่ได้โง่อย่างแฮหัวเอี้ยนที่ท่านเคยชนะมา เล่าปี่ก็ผสม
โรงว่าแฮหัวเอี้ยนมีกำลังกล้าหาญก็จริง แต่ความคิดน้อยกว่า
เตียวคับนัก ถึงจะฆ่าคนอย่างแฮหัวเอี้ยนได้สักสิบคนก็ยังหาเท่า
เตียวคับคนหนึ่งไม่

ที่เล่าปี่เอาเตียวคับมาเปรียบเช่นนี้เพราะถึงครั้งก่อนฮองตงจะ
ชนะเตียวคับได้ แต่ก็ยังฆ่าเตียวคับไม่ได้ และค่ายเสปียงนี้เตียว
คับก็ทำหน้าที่ป้องกันอยู่ คนแก่ถูกพูดกระทบกระเทียบเช่นนี้ก็
โมโหแทบลมใส่ จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าไปทำการครั้งนี้
จะตัดหัวเตียวคับมาให้ท่านให้ได้

ขงเบ้งเห็นคนแก่โมโหมาก กลัวจะเป็นลมตายไปเสียก่อน
จึงอนุญาตให้คนแก่ยกทหารไปตีค่ายเสปียง และในที่สุดคนแก่

ซีโมโหก็ตีค่ายเสียบึงได้สำเร็จ

นี่เป็นวิธีหนึ่งในการเร่งรัดผลงาน

ธรรมดาฝีมือของสองตงก็พอที่จะทำการได้สำเร็จ แต่ขงเบ้งต้องการความแน่นอนและความรวดเร็ว จึงพูดจาดูหมิ่นสองตงเพื่อให้เกิดมานะ มีความมุ่งมั่นทำการให้สำเร็จโดยเร็ว

ครั้งแรกดูถูกว่าแก่

สองตงก็เกิดมานะ แสดงให้เห็นว่าถึงจะแก่แต่ก็ยังมีไฟอยู่ไม่ให้ใครมาดูถูกคนแก่ได้

ครั้งที่สองพูดจาหยองศัตรู

สองตงก็มีมานะ แสดงให้เห็นว่าตัวมีฝีมือเหนือกว่าศัตรู

นี่คือเทคนิคในการเร่งรัดผลงาน

พูดจาดูถูกลูกน้องทำนองว่าความสามารถไม่ถึง ให้เขาเกิดมานะ ตั้งใจทำงานให้เกิดผลดีและรวดเร็ว

แต่ต้องแน่ใจด้วยว่าลูกน้องที่เราดูถูกนั้นมีความสามารถพอที่จะทำงานนั้น หากไปดูถูกคนที่ไม่มีความสามารถ ถึงมันจะมีความมานะขนาดไหน มันก็ทำไม่สำเร็จอยู่ดี

เมื่อลูกน้องทำงานสำเร็จก็อย่าลืมขอโทษขอโพยไปตามระเบียบ

แล้วให้รางวัลกันให้หน้าใจ

ทำเช่นนี้งานก็สำเร็จ ลูกน้องก็เกิดความเชื่อมั่นในฝีมือของตัวเอง

เข้าตาจน เพราะไม่รู้จักคนดีพอ

เตียวสงกล่อมเล่าเจี้ยงให้เชิญเล่าปี่ยกทหารมาช่วยป้องกันเมืองเสฉวน ขุนนางหลายคนทัดทานไว้ เพราะรู้สันดานเล่าปี่ดีว่ามีความเนรคุณเป็นเลิศ แต่เล่าเจี้ยงก็ไม่เชื่อ

เวลาเช้าเล่าเจี้ยงให้ทหารไปรับเล่าปี่ ทหารก็มาบอกว่าองลุยผูกห้อยตัวอยู่ที่ซุ้มประตูเมือง มือหนึ่งถือหนังสือมือหนึ่งถือกระบี่ ร้องว่าหากเล่าเจี้ยงไม่มารับหนังสือนี้จะเอากระบี่ตัดเชือกให้ตัวตกลงไปหัวแตกตาย เล่าเจี้ยงก็ให้คนไปรับหนังสือมา

ความในหนังสือนั้นว่าข้าพเจ้าองลุยคำนับไว้ถึงท่านให้แจ้งด้วยข้าพเจ้าได้ยินโบริกแล้วสืบกันมาว่า ยาดีกินชมปากแต่เป็นประโยชน์แก่คนไข้ คนช็อกกล่าวคำไม่เพราะหู แต่เป็นประโยชน์แก่กาลภายหน้า ซึ่งท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าจะออกไปรับเล่าปี่ ณเมืองโປยเสีย นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อไปจะมีทางไปสะดวก แต่เมื่อกลับมาเห็นจะขัดสนไม่มีทางมา ให้ท่านพิเคราะห์ดูจงดีก่อน

แม่ท่านฟังคำข้าพเจ้าจงจับตัวเดี่ยวสงตัดศีรษะเสีย แล้วสกัดเล่า
ป้ออย่าให้เข้ามาเมืองเสฉวนได้ ตัวท่านก็จะได้ครองสมบัติสืบไป
ราษฎรชาวเมืองทั้งปวงก็จะไม่มีความเดือดร้อน

เล่าเจี้ยงได้แจ้งในหนังสือดังนั้นก็โกรธ กล่าวว่าเล่าปี่เป็นคน
มีสติปัญญา แลกับเราก็รักใคร่เสมอพี่น้องเกิดร่วมอุทรเดียวกัน
มิได้มีน้ำใจรังเกียจกินแห้งกัน เหตุใดอ้ายคนเหล่านี้มันแก้ง
มาพูดจาขัดขวาง จะให้เรากับเล่าปี่เป็นศัตรูกันหรือ

องลุยได้ทราบคำพูดของนายก็น้อยใจ ร้องขึ้นเสียงดังแล้ว
เอาระเบ่ตัดเชือกขาด หัวปักลงมากอดหักตาย เล่าเจี้ยงไม่สนใจ
จัดทหารสามหมื่น เอาแพรชั้นดีบรรทุกเกวียนสามเล่มกับสิ่งของ
เงินทองแลเสบียงอาหารอีกมาก ยกออกจากเมืองไปคอยรับ
เล่าปี่ที่เมืองโປยเสีย

เมื่อเล่าปี่เข้ามาอยู่ในเมืองเสฉวนได้ไม่นาน สันดานเดิมก็
โผล่ออกมาให้เห็น เล่าปี่ยกทหารเข้ายึดเมืองเสฉวน เล่าเจี้ยงจำ
ใจต้องอ่อนน้อมยอมยกเมืองให้ เล่าปี่ก็เล่นจิวตอนอวดคุณธรรม
ให้เล่าเจี้ยงดู ร้องให้พุ่มพ่ายตามเคยเพราะเห็นว่าร้องที่ไรก็ได้ผล
ทุกที แล้วพูดกับเล่าเจี้ยงว่าตัวเรานี้มีใจสุจริตคิดจะทำนุบำรุง
แผ่นดินให้มีความสุขสืบไป ซึ่งมาทำการทั้งนี้เป็นความจำใจ
ครั้นจะไม่ทำละนี้เล่า การซึ่งคิดไว้ก็จะไม่ตลอด ท่านจงเห็นแก่

แผ่นดินซึ่งได้ความเดือดร้อนอยู่นี้เกิด อย่าได้คิดถึงโทษแก่เรา
เลย

เล่าเจียงต้องเสียเมืองเสฉวนให้คนเนอร์คุณเช่นเล่าปี่เพราะ

ความผิดสองประการ

มิได้รู้จักคนดีแลคนชั่ว

ไม่เชื่อฟังผู้มีสายตายาวไกล

การที่เล่าเจียงเชิญเล่าปี่ยกทหารมาที่เสฉวนเท่ากับชักน้ำเข้าลึกลับ
ชักศึกเข้าบ้าน เพราะเล่าปี่นั้นไปอยู่กับใครก็ทรยศหักหลังเขาไป
เรื่อย

เล่าปี่มีความเนอร์คุณเป็นสันดาน แต่เล่าเจียงไม่รู้ หรือถึงรู้
ก็ไม่เชื่อ หลงมงายอย่างคนทั่วไปว่าเล่าปี่เป็นคนดีมีความสัตย์
ทำยที่สุดคนดีของเล่าเจียงก็ยึดเมืองเสฉวนของเล่าเจียงไป
นี่เรียกว่าเล่าเจียงไม่รู้จักคนดีคนเลว แยกไม่ออกว่าใครดี
ใครเลว ใครคบได้ ใครคบไม่ได้ เอาเมืองของตัวเองไปฝากไว้
กับเล่าปี่ เท่ากับฝากปลาย่างไว้กับแมว

เมื่อไม่รู้จักคนดีคนเลวเช่นนี้ความพินาศย่อมมาถึงในไม่ช้า
นอกจากไม่รู้จักคนดีคนเลวแล้ว เล่าเจียงยังไม่เชื่อฟังผู้มี
สายตายาวไกลมองเหตุการณ์ภายนอกหน้าได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น คนที่

ควรเชื่อฟังเช่นนี้เล่าเจียงกลับไม่เชื่อฟัง

องลฺยรู้สัันดานเล่าปี่ดี มองออกว่าหากเล่าปี่ยกทหารมาถึง
เสฉวนแล้ว เล่าปี่ไม่ปล่อยให้เมืองเสฉวนหลุดมือไปแน่ เพราะ
เล่าปี่อยากได้เสฉวนมานานแล้ว

องลฺยทัตทานเล่าเจียงไม่ให้ไปรับเล่าปี่ ถึงขนาดเอาชีวิต
ตัวเป็นเดิมพัน แต่เล่าเจียงก็ไม่ฟัง ความโง่เขลาและตื้อดิ่งของ
เล่าเจียงทำให้ต้องเสียขุนนางที่ซื่อสัตย์และมีปัญญา ต้องเสีย
เมืองเสฉวนที่ครอบครองมานาน

นี่เพราะไม่เชื่อฟังผู้มีสายตายาวไกล

เสียเมืองแล้วยังต้องมาดูเล่าปี่เล่นจิวอวดอ้างคุณธรรม ยึด
เมืองเสฉวนของเล่าเจียงมาเป็นของตัวเองแล้ว เล่าปี่ก็ยังหน้าด้าน
อ้างว่าทำไปเพื่อแผ่นดิน

ใคร ๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าเล่าปี่ทำไปเพราะมักใหญ่ใฝ่สูง คิดจะเอา
เสฉวนเป็นฐานที่มั่นเพื่อยกทัพไปชิงราชบัลลังก์ แต่เล่าปี่ก็เอา
การแผ่นดินมาอ้าง ซึ่งเล่าปี่ก็อ้างเช่นนี้มาตลอด

ถ้าเราพิจารณาให้ดีก็จะเห็นว่าตลอดชีวิตของเล่าปี่นั้น สิ่งที่
เล่าปี่ทำให้กับแผ่นดินมาตลอดก็คือความเดือดร้อนวุ่นวาย

ถ้าไม่มีเล่าปี่สักคน แผ่นดินจีนในสมัยนั้นคงสงบสุขราบคาบดี

หมดทางต่อสู้ เมื่อศัตรูเล่นตามเกมเรา

ขงเบ้งคาดคะเนว่าโจโฉต้องเสียที่จิวอี้แตกทัพเรือแน่ จึงเตรียม การจับตัวโจโฉ สั่งให้จูล่งคุมทหารสามพันยกไปซุ่มที่ตำบลฮัวหลิม เมื่อโจโฉแตกไปให้ยกเข้าตีตัดกลางทัพ ให้เดี่ยว หุยกุมทหารสามพันยกไปซุ่มที่เนินเขา ปากทางตำบลโฮโล๊ก โจโฉหนีจูล่งมาได้จะมาหยุดพักหุงข้าวกินที่นี่ เมื่อเห็นควันเพลิง ก็ให้ยกเข้าตี อย่าให้ทันหุงข้าวสุก บิติกบิสองนั้นให้คุมเรือรอบไป เล่นอยู่ชายทะเลคอยจับทหารโจโฉที่แตกหนีมา ให้เล่าก็คุมเรือรอบอยู่ที่ตำบลฮูเซียง ถ้าโจโฉหนีไปทางนั้นจับได้ก็ให้จับ ให้เล่าปีคุมทหารไปคอยดูอยู่ที่เนินเขา ว่าจิวอี้จะฉกฉวยทัพเรือโจโฉสำเร็จหรือไม่

สั่งเสร็จขงเบ้งก็เลิกประชุม กวนอุจึงถามว่าท่านแคลงข้าพเจ้าสิ่งใดหรือ จึงไม่ใช่ไปทำการเหมือนคนทั้งปวง ขงเบ้งตอบว่ายังมีที่สำคัญอยู่แห่งหนึ่ง ครั้นจะให้ท่านไปก็ยังมี ความสงสัยอยู่ กวนอุถามว่าท่านสงสัยด้วยเหตุใด

ขงเบ้งว่าซึ่งเราแคลงท่านนั้นด้วยเหตุว่าแต่ก่อนท่านได้ไปอยู่กับโจโฉ โจโฉก็ได้เอ็นดูท่านบำรุงท่าน อันน้ำใจท่านมีความ

สัตย์รู้จักคุณคน วันนี้โจโจจะแตกไปทางฮัวหยง ครั้นเราจะให้
ไปท่านจะคิดถึงคุณโจโจอยู่ จะไม่ฆ่าโจโจเสีย

กวนอูชักยั่ว บอกว่าถึงโจโจจะเคยเลี้ยงดูเรา แต่เราก็ได้
ฆ่ามันเลี้ยงขุนทิวแทนคุณไปแล้ว ท่านจะมาพูดทำไมอีก หาก
เราไปทางนั้น ได้พบโจโจแล้วปล่อยไป เราจะยอมให้ท่าน
ประหาร แต่ถ้าโจโจไม่ไปทางฮัวหยงท่านจะว่าอย่างไร

ขงเบ้งว่าถ้าท่านไปแล้วไม่พบโจโจก็รีบกลับมาเถิด เราจะ
ตัดหัวเราให้ท่านดู แล้วขงเบ้งก็ให้ทหารกวนอูไปหาร้อย สิ่งว่าที่
ฮัวหยงนั้นมีสองทางที่จะไปגעงจีว ทางใหญ่อ้อมไกลกว่าทางลัด
ถึงหาร้อยเส้น ทางลัดไปเร็วแต่เดินยากด้วยเป็นชอกเขา ให้
ทหารชนพื้นปางมาสูมเพลิงไว้ปากทางลัด โจโจเห็นเข้าก็จะตรง
ไปยังทางลัด

กวนอูถามว่าโจโจหนีความตายมา เห็นทางลัดมีกองไฟก็จะ
นึกว่ามีทหารอยู่ ทำไมจะเข้าไปทางนั้น ขงเบ้งว่าโจโจมีความคิด
ชำนาญล่องลวง เมื่อเห็นเข้าก็จะคิดว่าเป็นกลลวง ต้องไปทางนี้
แน่ ท่านเชื่อเราเถิด กวนอูจึงยกทหารไปทำตามที่ขงเบ้งสั่ง

เมื่อกวนอูไปแล้วเล่าปีจึงถามขงเบ้งว่า ตัวท่านก็รู้น้ำใจกวนอู
อยู่ว่าเป็นคนกตัญญู ถ้าไปพบโจโจเข้าก็คงไม่ทำร้าย การที่คิดไว้
จะมีเสียไปหรือ

ขงเบ้งต่อแหลอย่างคล่องแคล่วว่า ข้าพเจ้าดูดาวสำหรับ
มหาอุปราชก็ย้งรุ่งเรืองสุกใสอยู่ เพราะชะต่ายังไม่ขาด ข้าพเจ้า
แก้งให้กวนอูไปทำการครั้งนี้ หวังจะให้แทนคุณโจโฉเสียให้
สิ้นกัน

ที่ขงเบ้งพูดมาทั้งหมดนี้ก็เป็นเรื่องต่อแหลทั้งสิ้น ความจริง
ในใจขงเบ้งคิดย้งไวกก็ได้แสดงไว้แล้วในบทที่หนึ่ง ถ้าลองสลับตัว
กวนอูกับเตียวหุย มีหรือที่โจโฉจะรอดไปได้

ฝ่ายโจโฉนั้นเมื่อแตกทัพเรือก็หนีหัวซุกหัวซุนพาทหารจำนวน
หนึ่งไปตามทางเนินเขา ที่บริเวณนั้นเป็นดงไม้ใหญ่ โจโฉ
พิจารณาภูมิสถานแล้วก็แหงนหน้าหัวเราะ ทหารถามว่าท่าน
หัวเราะทำไม โจโฉบอกว่าเราหัวเราะนี้ด้วยเหตุว่าความคิดขงเบ้ง
จิวยี้ย้งน้อยนุก ถ้าเป็นเราจะแต่งทัพซุ่มเอาไว้ ที่ไหนข้าศึกจะหนี
พ้นมือ นี่ขงเบ้งจิวยี้มิได้คิดเหมือนใจเรา

จบคำโจโฉจูล่งก็ยกทหารออกมาจากที่ซุ่ม ร้องว่าตัวเรา
นี่ขงเบ้งให้คอยมาสักดจับอ้ายศัตรูราชสมบัติฆ่าเสีย โจโฉจึงรีบ
ควบม้าหนี ทหารโจโฉทิ้งม้าและเครื่องศาสตราวุธไว้เป็นอันมาก

โจโฉหนีมาถึงตำบลโฮโลก็จิงให้หยุดหุงข้าวกินกัน โจโฉ
นั่งมองภูมิสถานแล้วก็หัวเราะขึ้นอีก ทหารก็ถามอีกว่าเมื่อเวลา
จะใกล้รุ่งนั้นท่านหัวเราะครั้งหนึ่งว่าขงเบ้งจิวยี้มีความคิดน้อย จู

ล่งก็คุมทหารออกมาโจมตี ท่านจึงพาทหารหนี บัดนี้เหตุใดท่าน
จึงหัวเราะอีกเล่า โจโฉจึงว่าที่เราหัวเราะนี้เพราะจิวยี่ขงเบ้งยัง
ความคิดน้อย ทำการไม่ตลอด ถ้าเป็นเรา เราจะซุ่มทัพไว้ปาก
ทางนี้ ข้าศึกมากก็จะจับตัวได้โดยง่าย

สิ้นคำโจโฉเตียวหุยก็ยกทัพออกมาจากที่ซุ่ม ร้องว่าอาย
โจโฉนี้เป็นศัตรูแผ่นดิน ขงเบ้งให้กูมาตั้งสกัดทางอยู่ ครั้นนี้เห็น
มึงจะไม่รอดชีวิต โจโฉเห็นเข้าก็รีบโดดขึ้นม้าพาทหารหนีตายอีก

ครั้นหนีไปได้ไกลแล้วโจโฉจึงถามทหารว่า เราจะไปเมืองลำ
กุนั้นไปทางใดจึงจะเร็ว ทหารบอกว่าทางลัดเร็วกว่าทางใหญ่
แต่เดินยากด้วยเป็นชอกเขามียลุมบ่อก็มาก ข้าพเจ้าไปดูมาแล้ว
ทางลัดนั้นมีกองเพลิง โจโฉฟังแล้วจึงสั่งให้ไปทางลัด ทหารก็
ท้วงว่าอาจมีข้าศึกซุ่มอยู่

โจโฉว่าขงเบ้งนั้นจะลวงเรา จึงแกล้งเอาเพลิงมากองไว้ปาก
ทางลัด แล้วเอาทหารไปซุ่มไว้ทางใหญ่ หวังจะให้เราคิดเกรง
กองเพลิงนั้นว่าจะมีทหารอยู่ จะได้ไปทางใหญ่ซึ่งซุ่มทหารไว้

แล้วโจโฉก็พาทหารไปทางลัด จนถึงฮ้วยหยงโจโฉก็หัวเราะ
ขึ้นอีก ทหารถามว่าท่านจะหัวเราะทำไมอีก หัวเราะสองครั้งก็
โดนตีเข้าทั้งสองครั้ง โจโฉจึงว่าเราหัวเราะเยาะความคิดขงเบ้ง
จิวยี่ ด้วยที่นี้ชอบกลมิได้แต่งทหารซุ่มไว้ แม้มีพวกขงเบ้งจิวยี่มา

ตั้งสกดอยู่ เราก็จะเสียที่พวกเขา

โจโฉพูดจบกวนอูก็ยกทหารออกมาสกดทางไว้ โจโฉเห็นหนีไม่รอดจึงสั่งให้สู้ ทหารก็ว่าสู้ไม่ไหว คนก็น้อยทั้งยังอิดโรย เทียหยกจึงว่าอย่าสู้เลย ท่านเข้าไปพูดกับกวนอูตีๆเถิด เขาคงไม่ทำอะไร เพราะท่านก็เคยเลี้ยงดูเขามา

โจโฉเห็นด้วยจึงชักม้าเข้าไปค้ำบกวานอู แล้วขอให้กวนอูเปิดทาง ลำเลิกบุญคุณที่เคยเลี้ยงดูมา กวนอูก็ว่าเราก็ได้อาสาฆ่ามันเลี้ยงบุนทิวให้แล้ว จะมาทวงอะไรอีก

โจโฉจึงว่าซึ่งท่านแทนคุณเราครั้งหนึ่งก็จริง แลเมื่อท่านหักด่านออกมาถึงห้าตำบล แล้วฆ่านายด่านแลทหารทั้งปวงเสียเป็นอันมาก เราก็มิได้โกรธด้วยคิดถึงคำที่ท่านว่าไว้ เราจึงให้หนังสือไปถึงแฮหัวตุ้นซึ่งอยู่แม่น้ำฮองโหให้ปล่อยท่านไป บัดนี้ตัวเราเข้าตาจนเหมือนหนึ่งคนตกน้ำ แล้วก็ไม่ต้องสู้ท่าน ท่านจงเห็นไมตรีเราซึ่งได้อ่อนวอน จงปล่อยเราให้พ้นภัยเถิด

กวนอูได้ฟังโจโฉว่าก็มีความสงสาร คิดถึงคุณที่มีแต่หนหลัง จะจับตัวไว้ก็อายใจ จึงขับม้าพาทหารหลีกทางให้

ขงเบ้งมิใช่รู้เพียงพิชัยสงคราม

แต่ยังรู้ความคิดรู้สึกสติปัญญาของศัตรูว่าระดับไหน
ขงเบ้งจึงทายถูกว่าโจโฉแตกทัพเรือแล้วจะไปไหน หนีจาก
จูล่งจะไปทางไหน หนีจากเตียวหุยแล้วจะไปทางไหน

ขงเบ้งรู้ความคิดของศัตรูได้ตลอด เหมือนว่าความคิดของ
ศัตรุนั้นคือความคิดของขงเบ้งเอง และขงเบ้งก็ยังบีบโจโฉให้
ต้องเล่นตามเกมที่เขาที่กำหนดไว้ เช่นการให้จุดเพลิงไว้ที่ทางลัด
เพื่อยั่วให้โจโฉไปทางนั้น นี่เรียกว่าโจโฉเล่นเกมของขงเบ้งโดยไม่
รู้ตัว เหมือนขงเบ้งยืนมองอยู่เบื้องบนแล้วรู้ตลอดว่าโจโฉจะทำ
อะไรที่ไหน จะหนีไปทางไหน

ขงเบ้งอยู่ในฐานะที่เหนือกว่า จึงบีบโจโฉให้อยู่ในเกมของ
ตัวได้ตลอด

การเอาชนะศัตรูจึงมิใช่เพียงเล่นกันในเกม
แต่ต้องกำหนดเกมให้ศัตรูเล่นโดยไม่รู้ตัว ให้เขาเล่นเกม
ตามที่เรากำหนด ซึ่งลงมือก่อนที่เขาจะคิดทำอะไร

เช่นที่ขงเบ้งไม่เปิดโอกาสให้โจโฉได้คิดทำอะไร แต่กำหนด
เกมขึ้นมาบังคับให้โจโฉเล่นโดยไม่รู้ตัว

ทำได้เช่นนี้ศัตรูย่อมตกอยู่ในเงื้อมมือ

น้ำใจกวนอู

กวนอูอยู่รักษาเมืองแห่ฝื่อ โจโฉยกทัพมาตีแตก ทำให้กวนอูต้องพาทหารหนีขึ้นเขา แต่ก็ยังเป็นห่วงครอบครัวเล่าปีที่ติดอยู่ในเมือง โจโฉอยากได้กวนอูมาอยู่ด้วย เตียวเลี้ยวจึงไปเกลี้ยกล่อม กวนอูยอมมาอยู่กับโจโฉ แต่ขอสัญญาสามข้อหนึ่ง กวนอูถือว่าตัวเป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ไม่ใช่ข้าของโจโฉสอง ขอดูแลภรรยาเล่าปี เบี้ยหวัดที่เคยเป็นของเล่าปี จะขอรับมาให้ภรรยาเล่าปีได้ใช้ สาม ถ้ารู้ว่าเล่าปีอยู่ที่ไหนก็จะไปหาจะไม่อยู่กับโจโฉอีกต่อไป โจโฉรับปากสัญญาสามข้อ กวนอูจึงยอมมาอยู่ด้วย

เมื่อได้กวนอูมาโจโฉก็ทำนุบำรุงเอาอกเอาใจเป็นการใหญ่หวังจะให้กวนอูรักดี ของกินของใช้ แม้แต่ผู้หญิงก็หาให้ แต่เมื่อกวนอูได้ข่าวว่าเล่าปีไปอยู่กับอ้วนเสี้ยว กวนอูก็หนีโจโฉไปหาเล่าปีทันที

เรื่องของกวนอูในตอนนี้ทำให้หลายคนเห็นว่ากวนอูเป็นคนซื่อสัตย์ มีความรักดีต่อเล่าปี แม้โจโฉจะทำนุบำรุงดีกว่าเล่าปี

เป็นร้อยเท่า กวนอูก็ยังไม้อ่อน พอดีข่าวว่าเล่าปี่ไปอยู่กับ
อ้วนเสี้ยว กวนอูก็ยอมไปลำบากกับเล่าปี่อีก ใครๆก็พากันยก
ย่องสรรเสริญกวนอูว่าเป็นคนซื่อสัตย์หาที่เปรียบมิได้ บางคนถึง
ขนาดเพื่อกวนอูเป็นเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์ ว่ากันไปโน่น

แต่ถ้าจะบอกว่าไม่ใช่ละ

ที่กวนอูทำลงไปนั้นไม่ใช่เรื่องความซื่อสัตย์หรือความจงรัก
ภักดีอย่างที่เพ้อกัน แต่เป็นเรื่องผลประโยชน์

ว่ากันอย่างนี้จะคิดยังไง

อย่าลืมว่ากวนอูก็เป็นนักการเมืองคนหนึ่ง และไม่มีนัก
การเมืองคนไหนที่เล่นการเมืองโดยไม่คิดถึงผลประโยชน์

คนอย่างกวนอูไม่ใช่ว่าจะไร้สมองเอาเสียเลย

เหตุใดกวนอูจึงหนีโจโฉกลับไปหาเล่าปี่

เพราะกวนอูรู้ว่าคนอย่างโจโฉไม่มีวันชิงบัลลังก์ โจโฉพอใจ
กับตำแหน่งมหาอุปราช ถ้าคิดจะชิงบัลลังก์ก็ทำไปนานแล้ว
และเมื่อโจโฉไม่คิดชิงบัลลังก์ กวนอูอยู่กับโจโฉไปก็ไม่ได้ดิบได้ดี
อย่างมากก็ได้เป็นแม่ทัพ

แต่ที่กวนอูยึดมั่นอยู่กับเล่าปี่เพราะกวนอูรู้ว่าคนอย่างเล่าปี่มัก
ใหญ่ไฝสูง มีโอกาสเมื่อไรก็ลงมือชิงบัลลังก์แน่นอน

และเมื่อเล่าไปได้เป็นฮ่องเต้ มีหรือที่กวนอูจะได้เป็นเพียง
แม่ทัพ

แต่กวนอูจะได้เป็นพระอนุชาธิราช
แล้วกวนอูจะเอาตำแหน่งแม่ทัพจากโจโฉทำไม
คงไม่มีนักการเมืองคนไหนที่หวังจะได้ตำแหน่งเล็กมากกว่า
ตำแหน่งใหญ่ จริงไหม

อย่ารับของร้อน

เมื่อโจโฉยกทัพมาตีเมืองซีจิ๋วอยู่นั้น เล่าปี่เป็นเจ้าเมืองพง
งวนกวน ขงหยงชวนให้เล่าปี่ยกทัพมาช่วยโตเกียว เล่าปี่ก็ยกมา
พอเล่าปี่ตีฝ่าทัพโจโฉเข้าเมืองซีจิ๋วได้แล้ว โตเกียวก็เชิญให้เล่าปี่
ขึ้นเป็นเจ้าเมือง เล่าปี่ก็ไม่รับ โตเกียวอ่อนวอนเป็นหลายครั้ง
เล่าปี่ก็ยื่นกรานไม่ยอมเป็นเจ้าเมืองซีจิ๋ว บิตักำคาญขึ้นมากว่า
เวลานี้ข้าศึกล้อมเมืองอยู่ เรืองมอบเมืองเอาไว้วันหลังเถอะ มา
คิดรับศึกกันก่อน

เล่าปี่จึงว่าจะทำหนังสือถึงโจโฉขอให้ถอยทัพไป เวลานั้น

ลิโปยกทัพไปตีเมืองกุนจิ๋วของโจโฉ โจโฉจำต้องกลับไปชิงเมืองคืน เกรงว่าเล่าปี่จะพาทหารตีตามหลัง จึงส่งหนังสือตอบมายว่า ยอมถอยทัพครั้งนี้เพราะเห็นแก่เล่าปี่ แล้วจึงยกทัพไปรบกับลิโป

ฝ่ายในเมืองซีจิวนั้นเมื่อโจโฉถอยทัพไปแล้ว โตเกียวก็อ่อนวอนขอให้เล่าปี่เป็นเจ้าเมืองอีก เล่าปี่ก็แก้เกี้ยวว่าที่มานี้เพราะเห็นแก่ขงหยง ไม่ได้หวังมาเป็นเจ้าเมือง ชาวบ้านเขาไม่รู้นึกว่ามาชิงตำแหน่งเจ้าเมืองจากโตเกียว บิ๊ตักก็ช่วยอ่อนวอนให้เล่าปี่รับ เล่าปี่ก็ไม่ยอมรับ คราวนี้ทั้งต้นเตงขงหยงกวนอูเดียวหุยกัช่วยกันเชียร์เป็นการใหญ่ แต่เล่าปี่ก็ยืนกรานไม่ยอมรับอยู่ดี โตเกียวจึงขอให้เล่าปี่ไปอยู่ที่เมืองเสียวพายซึ่งเป็นเมืองติดกันทุกคนก็เชียร์กันอีกว่าไม่เป็นเจ้าเมืองซีจิว ไปเป็นเจ้าเมืองเสียวพายก็ยังมี เล่าปี่จึงยอมรับตำแหน่งเจ้าเมืองเสียวพาย

เล่าปี่มาช่วยโตเกียวทำไม

เพราะขงหยงขอร้องหรือ?

เปล่าเลย ขงหยงไม่ใช่พ่อเล่าปี่ เรื่องอะไรเล่าปี่จะต้องเสี่ยงตายมาช่วยป้องกันเมืองซีจิว หากช่วยได้แล้วเล่าปี่ก็ไม่ได้เบีย

ออกข้าวอะไร ทหารตัวเองจะล้มตายไปเปล่า ๆ ด้วยซ้ำ

แล้วยังงั้นเล่าปีมาช่วยชีวิตไว้ทำไม

เพราะเล่าปีมาคิดสะระตะดูแล้วว่าชีวิตเป็นเมืองใหญ่ น่าที่จะขยับขยายจากพงงวนกวนอันเป็นเมืองเล็กมาอยู่ที่นี่ เพื่อเป็นฐานในการชิงบัลลังก์

ส่วนทัพของโจโฉนั้นเล่าปีกังวลว่าเมืองใหญ่อย่างชีวิตพอจะต้านได้ แต่หากต้านไม่ได้ก็ยังไม่เข้าตาจน

เพราะเล่าปีไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิต

นี่เองจึงเป็นเหตุที่เมื่อเข้าเมืองแล้ว ถึงโตเกียวจะขอให้เล่าปีเป็นเจ้าของ เล่าปีก็ไม่ยอมรับ เพราะตำแหน่งเจ้าเมืองชีวิตเวลานั้นเป็นของร้อน

หากเล่าปีรับตำแหน่งเจ้าเมือง เล่าปีก็ต้องออกหน้าในการยกทัพรบกับโจโฉ

แล้วถ้าแพ้ขึ้นมาเล่าปีก็จะมีข้อแก้ตัวอะไรเลย

มีหวังโดนโจโฉสั่งตัดหัวอย่างแน่นอน

เล่าปีจึงยื่นกรานไม่ยอมรับตำแหน่งเจ้าเมืองชีวิต จะได้ไม่

ต้องออกหน้า และถ้าแพ้ขึ้นมาเล่าปีก็ยังสามารถได้ว่าตัวไม่ได้เป็น
เจ้าเมือง ไม่ใช่ตัวการ ที่ยกทัพมาช่วยก็เพราะขงหยงขอร้อง ตัว
มีน้ำใจรักใคร่เพื่อนฝูงก็เลยต้องมาช่วย แล้วเล่าปีก็จะอ้าง
คุณธรรมอันล้ำเลิศของตัวเองอีกมากมายเพื่อให้โจโฉเลื่อมใส จะ
ได้ไม่สั่งลงโทษ

ชะดีชะร้ายก็จะขอฝากตัวกับโจโฉเสียเลย

และเมื่อโจโฉเลิกทัพไปแล้ว โตเกียวก็ออกปากยกเมืองให้
เล่าปีอีก แต่เล่าปีก็ยังยืนกรานไม่ยอมรับอยู่ดี

เพราะอะไร

เพราะถึงโจโฉจะเลิกทัพไป แต่ตำแหน่งเจ้าเมืองซีจิวก็ยัง
เป็นของร้อนอยู่

เล่าปีไม่รู้ว่าทำไมโจโฉถึงเลิกทัพไป เล่าปีอาจคิดว่าเป็น
อุบายโจโฉ จึงยังไม่ยอมรับตำแหน่งเจ้าเมือง เพราะไม่รู้ว่าโจโฉ
จะยกทัพมาอีกหรือเปล่า

รอดูทิศทางลมให้แน่ใจก่อนดีกว่า

อีกประการหนึ่ง หากรับตำแหน่งแต่แรก เล่าปีก็ต้องถูก
ครหานินทา ทำให้ต้องเสียชื่อเสียงที่หวดอ้างมาเป็นเวลานาน

หากโจโฉไม่ยกทัพมาอีกแน่แล้ว ไม่ช้าเล่าปี่ก็ต้องได้เป็น
เจ้าเมืองอยู่ดี เพราะโตเกียวก็เหล่าเหย่เต็มทีแล้ว ทำท่าว่าจะไป
ค้าถ่านในอีกไม่กี่วัน

หรือหากโตเกียวเป็นตาแก่หนึ่งเหนียวไม่ยอมไปค้าถ่าน
เสียที เล่าปี่ก็จะหาเหตุขนานสารพันมาเป็นข้ออ้างในการยึดเมือง
ซีจิ๋วเอง หากทนครต่อไปไม่ไหว

นี่เองจึงเป็นเหตุที่เล่าปี่ไม่ยอมรับเป็นเจ้าเมืองซีจิ๋ว แต่
ยอมรับเป็นเจ้าเมืองเสียวพายซึ่งอยู่ติดกัน เพื่อวันข้างหน้าจะได้
ยกทัพมายึดซีจิ๋วได้สะดวก

ในชีวิตของเรา ถ้าโชคดีมีคนให้ตำแหน่ง ดูให้ดีเสียก่อนว่า
ไม่ใช่ของร้อน

ถ้ามือพองแล้วจะแก้ยาก

